

Çanakkale Pehitlerine

Bu Boğaz harbi nedir? Var mı ki dünyada epi?
 En kesif orduların yükleniyor dördü bepi,
 -Tepeden yol bularak geçmek için Marmara'ya-
 Kaç donanmayla sarılmıyıp ufacyk bir karaya.
 Ne hayâsızca tehâppüd ki ufuklar kapalı!
 Nerde -gösterdiği vahpetle- "Bu bir Avrupalı!"
 Dedirir: Yırtıcı, his yoksulu, sırtlan kümesi,
 Varsa gelmiş, açılıp mahbesi, yâhud kafesi!
 Eski Dünya, Yeni Dünya, bütün akvâm-ı beper,
 Kaynıyor kum gibi... Mahper mi, hakikat mahper.
 Yedi iklimi cihânın duruyor karbıсында,
 Ostralya'yla beraber bakıyorsun: Kanada!
 Çehreler bapka, lisanlar, deriler rengârenk;
 Sâde bir hâdise var ortada: Vahpetler denk.
 Kimi Hindû, kimi yamyam, kimi bilmem ne belâ...
 Hani, tâ'ûna da zuldür bu rezil istilâ!
 Ah, o yirminci asır yok mu, o mahhlûk-i asil,
 Ne kadar gözdesi mevcud ise, hakkıyla sefil,
 Kustu Mehmetçiğin aylarca durup karbıısına;
 Döktü karnındaki esrârı hayâsızcasına.
 Maske yırtılmasa hâlâ bize âfetti o yüz...
 Medeniyet denilen kahbe, hakikat, yüzsüz.
 Sonra mel'undaki tahribe müvekkel esbâb,
 Öyle müdhip ki: Eder her biri bir mülkü harâb.
 Öteden sâikalar parçalıyor âfâkı;
 Beriden zelzeleler kaldırıyor a'mâkı;
 Bomba pimpekleri beyninden inip her siperin;
 Sönüyor göðsünün üstünde o arslan neferin.
 Yerin altında cehennem gibi binlerce lâdam,
 Atılan her lâdamın yaktığı yüzlerce adam.
 Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer

O ne müdhiþ tipidir: Savrulur enkâz-ý beþer...

Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el ayak,
 Boþanýr sýrtlara, vâdilere, saðnak saðnak.
 Saçýyor zýrha bürünmüþ de o nâmerd eller,
 Ýýldýrým yaylýmý tûfanlar, alevden seller.
 Veriyor yangýný, durmuþ da açýk sinelere,
 Sürü halinde gezerken sayýsýz tayyâre.
 Top tüfekten daha sýk, gülle yaðan mermiler...
 Kahraman orduyu seyret ki bu tehvide güler!
 Ne çelik tabyalar ister, ne siner hasmýndan;
 Alýnýr kal'a mý göðsündeki kat kat iman?
 Hangi kuvvet onu, hâþâ, edecek kahrýna râm?
 Çünkü te'sis-i Ýlâhî o metin istihkâm.
 Sarýlýr, indirilir mevki'-i müstahkemler,
 Beþerin azmini tevkif edemez sun'-i beþer;
 Bu göðüslerse Hudâ'nýn ebedî serhaddi;
 "O benim sun'-i bedi'im, onu çiðnetme" dedi.
 Âsým'ýn nesli... diyordum ya... nesilmüþ gerçek:
 Ýpte çiðnetmedi nâmusunu, çiðnetmeyecek.
 Þûhedâ gövdesi, bir baksana, daðlar, taþlar...
 O, rûkû olmasa, dünyâda eðilmez baþlar...
 Vurulmuþ tertemiz alnýndan, uzanmýþ yatýyor,
 Bir hilâl uðruna, yâ Rab, ne güneþler batýyor!
 Ey, bu topraklar için topraða düþmüþ, asker!
 Gökten ecdâd inerek öpse o pâk alný deðer.
 Ne büyüþün ki kanýn kurtarıyor Tevhid'i...
 Bedr'in arslanlarý ancak, bu kadar þanlı idi.
 Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsýn?
 "Gömelim gel seni tarihe" desem, sýðmazsýn.
 Herc ü merc ettiðin edvâra da yetmez o kitâb...
 Seni ancak ebediyetler eder istiâb.
 "Bu, taþýndýr" diyerek Kâ'be'yi diksem baþýna;

Ruhumun vahyini duysam da geçirsem tapýna;
Sonra gök kubbeyi alsam da ridâ namýyle,
Kanayan lâhdine çeksem bütün ecrâmýyle;
Mor bulutlarla açýk türbene çatsam da tavan,
Yedi kandilli Süreyyâ'yı uzatsam oradan;
Sen bu âvizenin altýnda, bürünmüp kanýna;
Uzanýrken, gece mehtâbý getirsem yanýna,
Türbedârýn gibi tâ fecre kadar bekletsem;
Gündüzün fecr ile âvizeni lebriz etsem;
Tüllenen maðribi, akpamlarý sarsam yarana...
Yine bir pey yapabildim diyemem hatýrana.

Sen ki, son ehl-i salibin kýrarak salvetini,
Barkýn en sevgili sultâny Salâhaddin'i,
Kýlýç Arslan gibi iclâline ettin hayran...
Sen ki, Ýslâm'ý kuþatmýþ, boðuyorken hüsrân,
O demir çenberi göðsünde kýrýp parçaladýn;
Sen ki, ruhunla beraber gezer ecrâmý adýn;
Sen ki, a'sâra gömülseñ tapacaksýn... Heyhât!
Sana gelmez bu ufuklar, seni almaz bu cihât...
Ey behid oðlu behid, isteme benden makber,
Sana âgubunu açmýþ duruyor Peygamber.

M.Akif ERSOY